

Rozpálený asfalt dával jasně najevo, že s příchodem července strmě stoupne rtuť v teploměrech. Snad každý, kdo měl ve vesnici bazén, maximálně využíval jeho blahodárně osvěžení, zbytek co nejrychleji popadl plavky a upaloval na místní koupaliště.

Až na Anetu. Se slunečními brýlemi na očích kráčela za svými přáteli, v jedné ruce pet lahev piva, v druhé pet lahev spritu. Sice věděla, že Sandra s Radimem radlery nesnáší, ale také věděla, že aspoň to čisté, správně hořké pivo neodmítnou.

U jejich branky se zastavila. Sandra zrovna venku věšela prádlo a Radim se s rozedraným slamákem přes obličej rozvaloval v houpací síti.

„Hele brácha, taky bys mi mohl někdy pomoci.“ rozčilovala se.

Radim prohodil něco nesrozumitelného a otočil se na bok.

„Trocha práce by ti neuškodila.“ hrábla do lavoru pro nějaké kusy oblečení a hodila je po něm.

Radim byl hned na nohou.

„A dost, ségra!“ setřásl ze sebe vypraná trička.

„Já ti dám dost, jsou tam i tvoje hadry.“

Radim zvedl ze země mokrou utěrku a pleskl s ní Sandru přes zadek. Sandra si to samozřejmě nenechala líbit a oplatila mu to plácnutím tričkem do boku, jenže Radimovi se podařilo tričko chytit a začali se o něj přetahovat. Ovšem nikdy na sebe nedokázali být dlouho naštvaní, takže se v půlce souboje začali smát, až z toho skončili na kolenou.

Aneta se už odvážila vstoupit za branku.

„Jak malý děti.“ Řekla s úsměvem.

Radim se Sandrou se s leknutím zvedli ze země, zaregistrovali jí až teď.

Aneta pozvedla obě lahve.

„Dáte si se mnou?“

„No tak, Anet,“ pousmál se Radim „víš přece, že ty tvoje míchaný patoky nepijem. Ale ten samotnej Staropramen si určitě dáme.“

Sandra zatím zašla pro skleničky a Radim se konečně odhodlal své sestře trochu pomoci a posbíral ze země všechno rozházené oblečení.

„Taky vám volal Láďa o tý akci?“ zeptala se Aneta.

„Volal.“ kývl na souhlas „A asi to bude hodně zajímavý, říkal, že tam pozval nějaký dvě kapely.“

Mezitím se vrátila Sandra se skleničkami a Aneta začala nalévat.

„Takže tam jedete?“

Sandra zvedla oči od skleniček.

„Kam? Na tu Láďovo akci?“

Aneta přikývla.

„Já se tam už těším.“

Všichni si přitukli.

„Tak my bysme tam jeli, akorát je otázka, jak se tam dostanem. Auto nám jaksi vypovědělo službu a vlky a autobusy se asi na takovou vzdálenost taky pěkně prodražej.“ řekl Radim.

Aneta se na chvílku zamyslela.

„Hm, mně naši asi na celý víkend auto nepůjčej. Jedině stopem.“ nadhodila spíše jako vtip, ale Sandru hned něco napadlo.

„A proč ne?“

Radim s Anetou se na ní překvapeně podívali.

„No, tak je to za tejdén, ne? Vezmem všechny zbylý finance, zabalíme si pár nejnútnejších věcí a můžeme vyrazit. Něco urazíme stopem, něco pěšky, něco busem, něco vlakem.“

„Ale to by šlo.“ řekla Aneta.

V minulosti už několik podobných akcí podnikli, jejich parta byla pro každou kravinu. Akorát Radim se stále tvářil trochu zaskočeně.

„To se takhle jako chcete vláčet celej tejdén?“

„A co jako? Víš, jaká to bude prdel?“ začala Sandra obhajovat svůj nápad.

„Hele ségra, nic proti, ale takovej masakr můžeš vymyslet fakt jenom ty. Prostě mi to přijde celkem ujetý a hlavně náročný.“

„A taky zajímavý. Takový zážitky se jen tak neopakují.“ vložila se do toho Aneta.

„Kdy vyrazíme? Zítř ráno?“

Sandra vesele přitakala.

„Jo, čím dřív, tím líp.“

Radim si smutně povzdechl.

„Tak já se teda přizpůsobím většině, jako vždycky.“

Když dopili a dokecali, Aneta vyrazila zase domů a Sandra se rozeběhla dovnitř, aby mohla rychle zabalit věci na cestu. Bydleli s Radimem ve velkém domě s velkou zahradou, jejich rodiče se před rokem pracovně stěhovali na Slovensko. Také to podle toho občas vypadalo. Mejdany, nepořádek, prázdná lednice, prostě bezstarostný život dvou dvacetiletých sourozenců v dobře využitelném prostoru. I když v poslední době aspoň ten nepořádek jakžtakž udržovali v ještě docela snesitelném měřítku.

Radim se na schodech do patra snažil se svou sestrou udržet krok.

„Ale stejně to bude pěkně brutální. Nevím, jestli to dáme.“

„Hele, buď v klidu. Už jsme dali takovejch věcí. Zabalíme jenom to nejnútnejší, ať se s tím zbytečně netaháme jako hovada.“

„Ale když to tak vezmeš, jako jakou dobu se tam tímhle způsobem budem vláčet? Prostě se mi do toho zrovna dvakrát nechce.“

Sandra ho poplácala po rameni.

„To chce klid. Stejně si říkal, že máš spoustu nevybranýho volna, já taky. Takže stejně o nic nejde.“

„Mně ale nejde o práci, jde mi o tu šílenou cestu.“ protestoval dál.

Sandra ho už neposlouchala a vytahovala ze skříně spacáky a karimatky.

„Hele Ráďo, zajdi prosím na půdu pro tu tátovo krosnu. A mně vem tu druhou.“ řekla po chvíli.

Radim si tedy přestal zbytečně plácát játra a šel na půdu. Bylo mu jasné, že jak se jeho mladší sestra pro něco takhle nadchne, nikdo jí to už nevymluví. Ani kdyby se snažil sebevíc.

Sandra se přesunula do svého pokoje a snažila se vybrat pár kusů toho nevhodnějšího oblečení, pak hledala nějaké baterky, které ještě svítí, zapalovače, sirky a další věci. Nakonec se jí i podařilo Radima přemluvit, aby také zabalil.

Hned druhý den ráno se všichni tři měli sejít u Sandry a Radima před domem, jenže ve smluvený čas nebyl ani jeden z nich vůbec připraven. Jako vždy. Aneta už dorazila a zvonila u dveří.

„Ráďo, jdi otevřít.“ ozvalo se ze Sandřina pokoje.

Radim si na chvíli přestal čistit zuby.

„Teď nemůžu.“

„Já taky ne, oblíkám se.“

Radim hodil kartáček na umyvadlo a šel polonahý ke dveřím. Když otevřel, Aneta dostala záchvat smíchu.

„Nestíháte, co? Klasika.“

„Tak zatím pojď dál, bude to asi na dýl.“

Vešla a Sandra akorát scházela ze schodů s krosnou na zádech a v ruce nesla druhou, bratrovu.

„Tak co, můžeme vyrazit?“ zeptala se.

Radim ukázal na svou holou hrud’.

„Vypadám snad připraveně?“

„Co já vim, je tam celkem vedro. Tričko možná ani nepotřebuješ.“

Raději nic neříkal a šel se nahoru doobléknout. Aneta vykuleně pohlédla na jejich zavazadla.

„Teda vy máte věci. Můj bágel je proti tomu tvému poloviční.“

„To nevádí, ono je to možná i lepší. Hlavní je, jestli tam máš ty nejdůležitější věci na přežití. Bez toho ostatního se dá obejít.“

„Právě tohle jsem si taky říkala. Ale tak to nevádí, když mi něco bude chybět, tak vy dva to určitě budete mít.“

Mezitím přišel už oblečený a připravený Radim.

„Tak můžem?“

Sandra mu podala jeho krosnu a vyrazili směrem k autobusové zastávce. Jeli do města, kde přestupovali na vlak do Liberce. Jenže vlak jel až za půl hodiny, což Sandra samozřejmě využila na nákup dvou lahví rumu.

Když s tím přišla v obchodě ke kase, Radim jenom zakroužil očima. To, co v poslední době dělala, se mu sice nelíbilo, jenže byla už dospělá, takže nemělo cenu jí nějak mluvit do života. No, dospělá. Jak se to vezme. Mezi dospělostí a plnoletostí je dost zásadní rozdíl. O Radimově dospělosti se někdy také dalo pochybovat, i když si to nechtěl připustit. Prostě a jednoduše dostal strach, jak tohle všechno dopadne.

Hned na nádraží jednu z lahví otevřela a lehce si lokla.

„Dáte si taky?“ zeptala se směrem k Radimovi a Anetě.

Radim zavrtěl hlavou.

„Teď ne, díky.“

Aneta se ovšem jako vždy nechala strhnout. Podle Sandry je pár doušků jakékoli lihoviny dobrý pohon na delší i kratší cestování, pokud tedy člověk nemusí řídit. Nic jiného tak krásně nerozproudí krev a nenavodí tu správnou atmosféru, to prostě dokáže jenom tuzemí z Jindřichova Hradce.

Konečně se ze zatáčky ozvalo troubení vlaku, pro Radima to znamenalo jakési vysvobození. To totiž ještě netušil, že všechno bude jinak.

Vlak byl docela narvaný, tak si sedli na čtyřku k nějakému spícímu chlápku asi v jejich věku s mexickým sombreroem a slunečními brýlemi. Vypadal, že spí tvrdě, ale jak se posadili, hned zvedl padající hlavu a probral se.

„Taky do Liberce?“ zeptal se.

„Taky a pak hned do Pardubic.“ odpověděla Aneta.

„Aha, já zas vyrazím směr Frýdlant. Co v Pardubicích?“ sjel pohledem k jejich batohům.

„Máme to po cestě do Jablunkova.“ řekla Sandra.

Chlápek vykulil oči.

„Až do Jablunkova? Tak to pojedete hodně dlouho.“

„No, to se ještě uvidí, jestli pojedeme. Kus cesty dáme pěšky, kus cesty stopem. Teda jestli nás vůbec někdo vezme.“

„A proč až tak daleko?“

„Jeden náš kamarád se tam před časem přestěhoval a bude teď slavit narozeniny. Bude to tam celkem velký, pozval i nějaký kapely a hlavně z toho chce udělat takovou tradici. Chce, abychom se tam u něj takhle každé rok slezli. Třeba z toho pak vznikne něco podobného jako Obscene Extreme.“

„To zní dobře. Já jedu jenom domu od prarodičů z Jindřichovo Hradce.“

Sandře se hned rozzářily oči.

„Teď jste mi něco připomněl.“

Začala štrachat ve své krosně, až konečně našla tu načatou lahev.

„Dáte si?“ zeptala se jejich frýdlantského spolusedícího.

„Určitě.“ pořádně si lokl „Nebudem si tykat? Já jsem Pepa.“

Tak se mu všichni tři představili a vesele popíjeli.

„Vstávej, Radime.“

Hlava mu třeštila a v ústech cítil příšernou pachůť, teď se mu ještě k tomu zdálo, že ho někdo volá. Nějaký mužský hlas, byl mu povědomý, ale nedokázal ho identifikovat. Vlastně se o to ani nějak nesnažil. Neměl na to sílu.

„No ták, Rádo.“

Už zase, ale tentokrát to byl hlas jeho sestry. Raději se otočil na druhý bok.

„Ale fakt, vzbud' se už!“

Zase ten chlap, jenže tentokrát byla ta slova naléhavější, dokonce s ním pořádně zatřásl. Leknutím otevřel oči a celým mozkiem mu proletěla ostrá bolest. Měl před sebou lehce zarostlou tvář pod obrovským sombreroem a z dechu byla cítit mírná hladinka rumu. Chvilí mu trvalo, než se mu vybavilo jméno.

„Co blbneš, Pepo?“

„No nemůžem tady spát, tady pánům se to nelíbí.“ ukázal směrem ke dvěma policistům. Hrklo v něm.

„Cože?“

„No máme jít domů, jestli nechceme mít průser. Tak se prober a jdeme.“

Radim si promnul oči a s námahou se zvedl z lavičky, na které ležel. Pepa se policistům omluvil, rozloučil se s nimi a chytl rozbolavělého Radima za paži.

„Pojď, dovedu tě k nám, tam nás nikdo vyhánět nebude. To jsme ještě měli kliku, že jsme narazili na takový hodný kluky. Jiný policajti by se s náma moc nesrali.“

Radim neměl sílu na jakýkoli protest, tak šel poslušně s ním.

„A kam k vám vůbec jdeme?“

„K nám domu. Do bytu k našim.“

Na chvíli se zarazil.

„Jako ve Frýdlantu?“

Otočil se. Sandra s Anetou šly s nimi a vypadalo to, že jsou obě v pořádku. Zdálo se, že nikdo z nich ani neztratil své batohy.

„Kurva, co tady vůbec děláme?“ vysoukal nakonec ze sebe „Je mi blbě jak svině.“

„Tak to se ani nedivím.“ rozesmála se Aneta.

Pepa je dovláčel přes půlku Frýdlantu až k nějakému paneláku, před kterým se všichni zastavili. Nejdříve prohledal všechny kapsy, pak svůj batoh. Jenže nic nenašel. Šel tedy k hlavnímu vchodu a začal zběsile zvonit.

„Ano?“ ozvalo se nejistě od zvonků.

„Čau, mami. To jsem já.“

„Pepo? Ty nemáš klíče, nebo co? A proč máš vypnutej mobil?“ její hlas trochu zpřísněl.
„Já jsem je asi ztratil a mobil mám vybitý.“
„Achjo, ty si něco pil, vid’?“
„No, tak trochu. Pustíš nás teda dovnitř?“
„Nás?“ zeptala se zděšeně „On je s tebou zase strejda Ivoš?“
„Ne, neboj. Jsou tady se mnou kmoši z vlaku.“
„Tak pojďte...“ zvonek zabzučel a všichni vlezli dovnitř.
Pepa ještě jednou prošťrachel kapsy u svých šortek.
„To by mě docela zajímalo, kde mám ty zkurvený klíče.“
„Hele, to je hned.“ řekla Sandra „Já jednou takhle ztratila klíče na dovolený v Chorvatsku. Jenže pak jsem zjistila, že jsem je vlastně pro jistotu nechala doma, právě abych je v tom Chorvatsku neztratila.“

Pepovi rodiče byli opravdu hodní lidé, nechali je u nich dospát tu opici a dostali i najíst. Radim seděl u kuchyňského stolu a popíjel tak silné kafe, že ostatním stačilo jenom nasávat ty výpary.

„Tak jak jsme se sem dostali?“ zeptal se.

„Normálně, vlakem. Chtěli jsme vidět, kde bydlí Pepa.“ odpověděla Aneta.

„Přesně tak. V Liberci jsme nejdřív usnuli a ujelo nám to, tak jsme čekali na další, ten nám taky ujel, další taky a takhle to šlo až do večera. Dál si nikdo z nás nic nepamatuje, ale zřejmě jsme nějaký ten vlak stihli, když jsme teď tady.“ řekl Pepa.

Radim vytáhl z kapsy peněženku. Oddychl si úlevou, když ujistil, že neztratil žádné doklady. Jenže peněz už tam moc nebylo. Zeptal se tedy Sandry a Anety, kolik zbylo jim, ale ani to nebyla zrovna moc velká sláva. Rozhodli se tedy, že teď se hlavně musí nějak dostat do Pardubic a pak budou odkázáni hlavně na jízdu stopem a pěší túry. Také mu stále vrtalo hlavou, za co v tom Liberci tolik utráceli.

„A v kolik nám to vůbec jede a hlavně kam?“ zeptala se po chvíli Aneta.

Pepa zvedl hlavu od svého šálku zeleného čaje.

„To je správná otázka.“

Natočil se směrem k obývacímu.

„Tatí, podíváš se prosím na Idos, jak to jede do Pardubic?“

„Jasně.“ ozvalo se zpět.

Sandra najednou z kapsy vytáhla nějakou účtenku.

„Co to je?“ podivila se.

„Ukaž.“ Radim jí to vytrhl z ruky.

Chvilí jí prohlížel, pak jí zmuchlal a hodil na stůl.

„Z nějakýho baru.“ řekl otráveně „Ale koukněte na ty ceny, už se fakt nedivím, že nám nic nezbylo.“

Vložil si hlavu do dlaní a nevěřicně s ní kroutil.

„My to teda vedeme.“ zamumlal.